

Full diocesà

5 de setembre del 2021

p7 –Deu anys de la JMJ a Madrid

p8 –Missatge al poble de Déu/+Romà Casanova

Parlar de Déu en el segle XXI

El passat mes de juliol, amb motiu del curset d'estiu, visitava Vic el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés. Aprofitant aquesta avinentesa li hem fet una entrevista sobre el tema de la seva ponència, l'evangelització.

Evangelitzar és un acte de comunicació. **Comuniquem bé?** En efecte, «evangelitzar» és talment un acte de comunicació. En aquest sentit, l'evangelització obeeix o respon a tot allò que demana una veritable comunicació humana. Ara bé, l'evangelització té uns trets ben particulars: és comunicació humana, però segueix el model de la comunicació que ens ha fet Déu en la seva Revelació, la plenitud de la qual es troba en Jesucrist. En ell Déu no solament ens diu coses, sinó que se'ns

ha donat en forma humana (Encarnació, Misteri Pasqual, etc.).

Aleshores, com a comunicadors humans que han de transmetre un missatge, les nostres maneres d'evangelitzar haurien de millorar molt... Com a servidors que «actualitzen o fan present» la Revelació de Déu, encara ens falta més; se'ns demana estar a l'alçada del Déu que es dona a si mateix en la comunicació, pren la iniciativa, cerca l'altre allà on és, ho fa amb total gratuïtat, transmet vida i salvació en un acte de suprem amor... En aquest sentit, encara som lluny de l'ideal.

(Continua la pàgina 6.)

«No heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones»

Diumenge XXIII durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert, les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

(35,4-7a)

Salm responsorial

Lloa el Senyor, ànima meva.

[145]

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segueix aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

(2,1-5)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i digué: «Efata», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí

que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.»

(7,31-37)

«A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: “Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin”»

«Efatà», obre't

Carles Riera i Fonts, pvre.

El profeta Isaïes havia dit: «Llavors els ulls dels cecs es desclouran i les orelles dels sords s'obriran» (Is 35,5).

El text de l'evangeli d'avui destaca l'eficàcia divina sobre les discapacitats humanes: Jesús obre les orelles del sord i li destrava la llengua perquè pugui parlar. En la Bíblia, la sordesa significa la duresa de cor, la manca de comprensió envers el qui sofreix, un dèficit de tendresa.

Déu ha plantat la llavor de l'amor —gratuït i universal, poesia divina— en el cor humà, que batega a l'uníson amb el bategar del món en cada moment de la història. Déu ens obre els sentits perquè visquem parant atenció al crit de la humanitat adolorida: biografies silencioses o silenciades que ens interpel·len i ens comprometen.

Com «el sord de Benissanó, que sentia els quarts i les hores no», sovint tanquem les orelles a allò que no volem oir: els desvalguts que demanen ajut, els oprimits reclamant justícia. No hi ha pitjor sord que el qui no hi vol sentir.

La religió és experiència d'obertura a l'alteritat, una manera d'existir, és l'hàbit d'escoltar la veu de Déu i meravellar-se de les seves obres («tot ho ha fet bé»), ell que sempre és novetat i sorpresa. En l'estimació sincera és on trobem la veritable alegria: només si hom intenta de ser útil als altres pot trobar el camí cap a Déu (creia i deia el filòsof Wittgenstein).

Les paraules de les Escriptures («"Efatà", que vol dir "obre't"») continuen ressonant en el nostre temps, com ho han fet al llarg dels segles. Talment llançades des de dalt d'una muntanya, el seu eco es va repetint, repetint, i arriba fins a nosaltres.

La imatge

Jesús es desplaça per terres veïnes, habitades per pagans. El sord que es troba amb Jesús recorda la necessitat de salvació que experimenta qualsevol humà, en el poble d'Israel i a fora. Jesús executa unes accions simbòliques que trobem reproduïdes en l'administració dels sagraments. Els qui oïm la Paraula som convocats a reproduir-la al nostre torn amb l'anunci i el testimoniatge.

Jesús curant a un sordmut (830).
Meister von Müstair

Agenda

Lit. hores: Setmana III

6 dilluns

—Sant Zacarías, profeta
Col 1,24-2,3/Salm 61/Lc 6,6-11

7 dimarts

—Santa Judit, vg. i mr.
Col 2,6-15/Salm 144/Lc 6,12-19

8 dimecres

La Nativitat de la Benaurada Mare de Déu
La Mare de Déu de Queralt
Mi 5,1-4a o bé Rm 8,28-30/Salm 12/
Mt 1,1-16. 18-23

9 dijous

La Mare de Déu del Claustre, a Solsona
—Sant Pere Claver
Col 3,12-17/Salm 150/Lc 6,27-38

10 divendres

—Sant Nicolau de Tolentino, rel.
1Tm 1,1-2.12-14/Salm 15/
Lc 6,39-42

11 dissabte

Beat Bonaventura el Gran, framenor
1Tm 1,15-173/Salm 112/Lc 6,43-49

12 diumenge XXIV de durant l'any/ Cicle B

El Dolç Nom de Maria
Beat Miró de Tagamanent
Is 50,5-9a/Salm 114/Jm 2,14-18/
Mc 8,27-35

85è aniversari del martiri del beat Ferran Saperas Aluja

Josep Castellà / Foto: Josep M. Martí Carnicer

El dia 13 d'agost tingué lloc la commemoració del 85è aniversari del martiri del beat Ferran Saperas, amb un viacrucis al cementiri, presidit pel rector de Tàrrega, Mn. Josep M. Vilaseca i amb la presència d'una cinquantena de devots. S'inicià a l'entrada principal, davant el cenotafi que recorda l'afusellament del beat, i continuà per l'interior, aturant-se especialment on es trobaren les seves restes, l'antiga capella del cementiri i davant el nínxol on es guardaren les despulles molts anys. Els fidels s'alternaren portant la creu i, en acabar el viacrucis, es venerà el reliquiari entonant-se els seus goigs.

Al capvespre, després del rosari, a l'església de Santa Maria de l'Alba, s'oficià una missa solemne, concelebrant amb el P. Ramon Olomí, claretià, el rector de Tàrrega, Mn. Josep M. Vilaseca, juntament amb religiosos claretians vinguts de les comunitats de Valls i Lleida i preveres de la parròquia de Tàrrega.

Les relíquies del beat foren exposades al presbiteri per a ser després venerades pels nombrosos fidels targarins i altres de Cervera, amb un acatament.

Festa Major de Malgrat (la Prenyanosa)

Encara que amb limitacions com a conseqüència de la situació actual de pandèmia, el petit nucli de Malgrat (parròquia de la Prenyanosa) va voler festejar el dia de la seva patrona, la Mare de Déu, amb una missa cantada a la plaça del Castell. Va ser una celebració molt emotiva d'acció de gràcies i amb bona participació de fidels de diferents indrets.

Tot seguit va tenir lloc una retrucada a càrrec dels Bombollers de Cervera en senyal de festa i una exhibició de la Colla Sardanista Demà Jovencells, que posaren final a la jornada.

En la vigília, tot i la forta calor, es va dur a terme una caminada popular per la llera del Sió. Les altes temperatures van ser l'únic aspecte negatiu de la festa.

Informa: Joan Riu

Homenatge a Mn. Miquel Pedrós

Josep Castellà

L'església parroquial de Sant Pau Narbonenc d'Anglesola acollí, el passat mes de juliol, un emotiu acte de recordança i homenatge a Mn. Miquel Pedrós en ocasió de complir el seixantè aniversari de la seva ordenació presbiteral, ja que en l'època dels anys seixanta fou vicari de la parròquia anglesolina. Una festa organitzada per un bon grup de persones que en els seus anys joves visqueren moltes activitats espirituals, culturals i socials sota la direcció i empenya de Mn. Pedrós.

La celebració s'obrí amb una eucaristia, presidida per Mn. Miquel Pedrós, concelebrant amb Mn. Josep Maria

Vilaseca, rector d'Anglesola, i Mn. Josep Camprubí, rector de Vilagrassa. En el moment de l'ofertori li regalaren un plat de ceràmica amb un dibuix de la vila d'Anglesola. També com a mostra de gratitud rebé una placa commemorativa de l'homenatge, enmig d'uns llargs aplaudiments.

Mn. Miquel Pedrós, de vuitanta-quatre anys d'edat, actualment s'està a la residència de capellans del Seminari de Solsona. En el seu exercici pastoral exercí de vicari a Vilanova de Bellpuig, Anglesola i Súrria, marxant després com a missioner durant trenta dos anys, a Perú.

El vídeo del Papa-Agost 2021

La vocació pròpia de l'Església és evangelitzar, que no és fer proselitisme. No. La vocació és evangelitzar. Més encara, la identitat de l'Església és evangelitzar. Només podrem renovar l'Església des del discerniment de la voluntat de Déu a la nostra vida diària. I emprenem una transformació guiats per l'Esperit Sant. La nostra pròpia reforma com a persones, aquesta és la transformació. Deixar que l'Esperit Sant, que és el do de Déu en els nostres cors, ens recordi el que Jesús va ensenyar i ens ajudi a posar-ho en pràctica. Comencem reformant l'Església amb una reforma de nosaltres mateixos. Sense idees prefabricades, sense prejudicis ideològics, sense rigideses, sinó avançant a partir d'una experiència espiritual, una experiència de pregària,

una experiència de caritat, una experiència de servei. Somio amb una opció encara més missionera, que surti a l'encontre de l'altre sense proselitisme i que transformi totes les seves estructures per a l'evangelització del món actual. Recordem que l'Església sempre té dificultats, sempre té crisis, perquè està viva. Les coses vives entren en crisi. Només els morts no entren en crisi.

«Els grans evangelitzadors, no han estat precisament els millors “comunicadors”, sinó els millors testimonis»

Entrevista al bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés Soriano

(Prové de la pàgina 1.)

Vostè diu que l'evangelització és un acte d'humanitat. Per què?

Ho dic en un sentit concret. En tota la Història de la Salvació, però amb més claredat des de l'Encarnació, Déu ha triat la humanitat, la història, el temps, les coses i els espais humans per a comunicar-se amb nosaltres. Els evangelitzadors no som éssers merament espirituals (en el sentit etimològic de la paraula som «àngels», però plenament humans) i tot el que sigui bo per a la autèntica comunicació humana ho hem d'aprofitar. Però alhora trobem que tot allò humà es queda curt per a transmetre el misteri de Déu. No és estrany que de vegades no ens entenguin (com li passava a Jesús). Si fem servir paraules «en principi» entenedores, sempre hem d'explicar el que

volem dir; hem d'ajudar a fer «interpretació». El gran repte de l'evangelitzador és sempre saber parlar de Déu amb mitjans humans.

Segons alguns estudis sociològics, com l'Informe Foessa, la societat pateix la «malaltia de la desvinculació».

Com pot ser, si amb l'era digital estem tots connectats?

No solament ho diu l'informe FOESSA, sinó altres analistes. Sembla contradictori, però no ho és. Segons estadístiques de malalties psíquiques, avui un de cada quatre joves entre 16 i 25 anys ha pensat en el suïcidi, quan els joves estan més que mai connectats mitjançant aparells electrònics. La raó és que aquesta connexió és «quantitativa», però molt pobre en «qualitat». L'experiència és frustrant: ve a ser un autèntic miratge, cerquen obsessivament el contacte per sortir de la soledat,

però fracassen, perquè la comunicació no és autèntica sinó força superficial i, a més, sovint manipulada... Manca autenticitat, veritat, intimitat i vinculació afectiva. És una de les conseqüències de l'«alienació» i la fugida del que cadascú és dins el seu cor.

La pandèmia, com ha canviat, o hauria de canviar, l'evangelització?

Breument, diríem que la pandèmia ofereix una de les condicions fonamentals per a l'eficàcia de l'evangelització, és a dir, la consciència del límit. Per a alguns aquesta consciència és causa de depressió i enfonsament, per a d'altres és ocasió d'obertura i recerca sincera de sentit. A més, la pandèmia, tot i afavorir la comunicació massiva en l'ús dels mitjans, ha fet créixer la consciència del «jo». Una circumstància que també és perillosa per a alguns (tancament, individualisme...), però és positiva per a l'evangelització, que mai no pot oblidar el tracte personal, individual, tot allò que és propi de l'altre, experiència, història, anhels, etc.

Catalunya és el lloc de tot l'Estat on menys persones es defineixen com a catòlics creients. Hem d'evangelitzar d'una manera diferent?

Aquí no podem respondre a la pregunta sobre el motiu d'aquesta dada estadística. Però una cosa és clara: l'Església a Catalunya no ha estat pas tancada al món i a la societat, menys encara des del Concili Vaticà II. El servei que l'Església a Catalunya ha ofert a la cultura i a la societat en general és incalculable. Seria un error que ara l'Església es tanqués. Però sí és clar que aquí, d'una manera particular, ha de tornar a les essències de l'evangelització. És a dir, a l'anunci explícit i concret de Jesucrist, que no amaga la seva novetat radical; a aquella manera de comunicar l'Evangelí que, sense por de la diferència, identifica personalment i eclesialment, desencadena un camí nou de recerca, conversió i goig, de nova comunió...

Un dels reptes de l'evangelització és l'evangelitzador?

Estic d'acord amb el que deia H. De Lubac, que és el repte, la clau fonamental. Sens dubte, encertar en els mitjans és important (llenguatge, recursos, tècniques, etc.). Però, si recordem que no som venedors d'un producte en el mercat de múltiples ofertes, el subjecte que evangelitza, la seva vida, la seva qualitat evangèlica, és decisiva. Els grans evangelitzadors no han estat precisament els millors «comunicadors», sinó els millors testimonis.

Deu anys de la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid

«Gràcies per la vostra alegria i resistència. La vostra força és més gran que la pluja.» Entre aclamacions, el papa Benet XVI es va dirigir així als gairebé dos milions de joves concentrats a l'esplanada de Cuatro Vientos el 20 d'agost de 2011, després que una tempesta d'estiu l'obligués a suspendre la seva intervenció en un dels actes centrals de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) de Madrid. «Igual que aquesta nit, amb Crist podreu sempre afrontar les proves de la vida», va insistir després de la posterior estona d'adoració del Santíssim, que es va produir en un gran silenci davant l'espectacular custòdia de Arfe. Deu anys després, molts dels assistents recorden aquell moment i tot el que van viure en la JMJ.

Diversos reportatges s'estan compartint aquests dies en les xarxes amb les etiquetes #10AñosJMJMadrid #YoEstuveAllí, al costat dels documentals especials que ha preparat TRETZE. «Recordo la nit de Quatre Vents com un moment de comunió

molt forta», assenyala Alicia en un dels petits vídeos penjats a YouTube.

Missatge al poble de Déu que peregrina a la diòcesi de Solsona

Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona

Estimats de Déu:

Desitjo que les primeres paraules que us adreço com a administrador apostòlic de la nostra estimada Església de Solsona en nom de la Santa Seu siguin les de sant Pau als cristians de Roma: *A tots els estimats de Déu que viuen a Roma i que ell ha cridat a ser sants, us desitjo la gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor* (1,7).

Desitjar-vos la gràcia i la pau, en les circumstàncies que estem vivint com a Església diocesana, no és per a mi cap acció retòrica, sinó que expressa el nucli fonamental de la meva missió entre vosaltres, tot exercint el ministeri episcopal a favor vostre. Sé de la vostra estima al bisbe Xavier Novell, el qual ha exercit el seu servei de manera intel·ligent i generosa, amb mirada àmplia, donant resposta al gran repte d'avui i de sempre d'anunciar l'evangeli de Crist. Hem d'agrair el seu treball ben fet arreu de la diòcesi, i tots els fruits de santedat i de missió que ha donat i donarà el seu lliurament.

Per això mateix, hem d'acceptar que la seva renúncia al ministeri episcopal produeixi en els nostres cors el dolor de la separació i, al mateix temps, la perplexitat del que no acabem d'entendre. Ens resten dues paraules del comunicat que ens han de donar pau: «lliurement» i «per raons personals». L'afirmació i la vivència de la llibertat és clau en la nostra Església i les raons personals pertanyen a la persona, i tots hi hem de ser molt respectuosos.

Malgrat tot, hem de dir-nos els uns als altres que *Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva* (Rm 8, 28). La gràcia de Déu, que és el seu amor, no deixarà de vessar-se enmig nostre. Al servei

d'aquest amor exerciré entre vosaltres el meu ministeri de bisbe. La meva sol·licitud apostòlica serà present entre vosaltres mentre duri el temps de l'espera del nou bisbe diocesà.

Estem en seu vacant i això ens demana que ja des d'ara elevem al Senyor les nostres pregàries a fi que ens concedeixi, en la seva misericòrdia, un bon pastor, segons el seu cor. Ho demano al Senyor cada dia i us urgeixo que també ho feu, tant en la vostra pregària personal com en la comunitària.

Estic entre vosaltres com a administrador apostòlic de la diòcesi de Solsona, la qual cosa vol dir que estic al vostre servei, per tal que l'Església que peregrina en aquesta beneïda terra del Solsonès, el Berguedà, el Bages, la Segarra, l'Urgell i el Pla d'Urgell continuï fressant els camins de l'Evangelí, de tal manera que l'esperança no mori en el cor de les persones, sinó que arreu es donin fruits de santedat i de missió, a glòria de Déu i per al bé dels germans.

Us tinc presents en la meva pregària. Gràcies a Déu conec els rostres de molts de vosaltres, però tinc el desig de trobar-me amb tots per guardar en el meu cor de pastor el vostre rostre i el vostre nom.

Encomano el meu ministeri episcopal en el bisbat de Solsona a santa Maria, estimada i reconeguda arreu de la diòcesi amb tantes advocacions; també demano la intercessió de sant Josep, custodi del redemptor i espòs de Maria, i la de sant Ramon Nonat i sant Pere Claver, patrons de la nostra Església i testimonis de caritat ardent envers els germans.

Us acompanyo amb la benedicció del Senyor.

